

ZORAN S. STOJANOVIĆ

BEST

EASTERN

VETROVI MOSKVE

**Čarobna
knjiga**

BEOGRAD

Ruševina

Zgrade Generalštaba u Beogradu, na secištu Miloševe i Nemanjine ulice, imaju status nepokretnog kulturnog dobra. To je spomenik kulture. Stepenasto se, s obe strane Nemanjine ulice, spuštaju jedna prema drugoj i formiraju nepotpuno latinično slovo V. Neki u toj arhitektonskoj celini vide kapiju koja iz jednog urbanog prostora vodi u drugi; ima i onih koji u zgradama prepoznaju tesnac reke Sutjeske, poprište krvave bitke u Drugom svetskom ratu. Nije poznato šta o tome misli čovek koji je građevine projektovao, arhitekta Nikola Dobrović, niti je to moguće doznati; čovek je umro 1967, dve godine nakon što je desetogodišnja izgradnja završena. Nema sumnje u to da je bio zadovoljan svojim izvedenim projektom. Bili su zadovoljni i Beograđani, a i korisnici objekata, generali, moćni ljudi, sa obiljem raznobojnih traka, zlatnih zvezda, i listova i grančica, isto zlatnih. Bliznakinje od armiranog betona, oblepljene crvenim kamenom iz Kosjerića i belim mermerom s Brača, sa svojim korisnicima, delovale su moćno i večno.

Ta se njihova večnost okončala u noći između 29. i 30. aprila 1999, u savezničkom bombardovanju Beograda.

GBU-31(V)3/B u svojoj glavi nosi skoro jednu tonu razornog eksploziva, koji se nalazi iza penetratora, probojne „kape“ od legiranog čelika, namenjene bunkerima i armiranom betonu. Bačene s velike visine, možda i s deset kilometara, i navođene sistemom JDAM/GPS, uputile su se Dobrovićevim remek-delima... i brzo do njih stigle. Susret bombi i zgrada bio je kratak i žestok. I fatalan za obe strane. Bolje su, ipak, prošle zgrade; iako teško oštećene, ostale su na nogama. Od GBU-31 ni traga; glup kraj za pametnu bombu. Te uzbudljive urbanističke noći, NATO-u je u prostornom preuređenju grada pomogao i zemljotres, koji jedva da je ko i registrovao.

Od onda, skoro dvadeset godina već, ruševine stoje usred *državne četvrti*, prekoputa sedišta Vlade, tik ispod njenih ministarstava i nedaleko od brojnih ambasada.

Beogradska čaršija mnogo nagađa o sudbini ruševina. Najbolje zvuči glasina da ih NATO želi za sedište svoje regionalne komande.

1.

London

Kamila i artičoka

Elizabeta Aleksandra Meri, poznatija kao Elizabeta II od Vindzora, suvereni je vladar Ujedinjenog Kraljevstva. Njen suverenitet obuhvata, pored matičnog ostrva, i deo irskog, kao i rt Gibraltara. Parcijalni suverenitet, ceremonijalan uglavnom, proteže se još i na zemlje Komonvelta i na još neke prekomorske teritorije, uglavnom u Karibima, i nešto malo u južnom Atlantiku i Pacifiku.

Postoji, međutim, jedan komadić Ujedinjenog Kraljevstva u kojem su pitanja njene vlasti i suvereniteta još složenija. Ta se teritorija nalazi u srcu Londona, u Lambetu, gradskoj opštini na južnoj, desnoj obali Temze, prekoputa Vajthola. Trouglastog je oblika i površine od oko dve kvadratne milje. Bazu trougla predstavlja ogromna železnička i metro stanica Voterlu, a stranice su mu saobraćajnice Vestminster bridž roud i Blekfrajers roud, koje se spajaju na kružnom toku Blekfrejers cirkusa.

U tom delu starog kraljevstva vlastodržac je Majkl Peri, zvani Mik. Kraljica, naravno, nije svesna njegovog postojanja, niti oseća da je njena vlast ugrožena, ali to ne menja na stvari – u kraju oko stanice Voterlu sluša se i poštuje Mikova reč. On nije član opštinskog veća Lambeta niti ima veze s vlašću, bilo lokalnom, gradskom ili državnom. Sasvim suprotno, zapravo. Mik se brižljivo kloni svake vlasti. I to već osamnaest godina; od 2000, kada je izašao iz zatvora posle šesnaestogodišnje robije. Svoju je lekciju naučio i nema nameru da greške ponavlja. Uostalom, sada je stariji i pametniji. I ne samo to; sada ima mnogo više da izgubi ako mu se omakne kakva greška; nije više siromašni momčić koji troši dane po londonskim ulicama gluvareći sa sebi sličnima. Sada je ugledni biznismen; vlasnik je dva paba u Ulici Voterlu i velike prodavnice voća

na Vestminster bridž roudu. Dobro mu ide... što je pomalo neobično. Pabovi, kojih je u Londonu na stotine, uglavnom uspevaju da opstanu; zbog visokih troškova poslovanja, raznih zakonskih, državnih i lokalnih ograničenja, i pre svega zbog žestoke konkurencije, vlasnici pabova načelno nisu bogataši. Još su manji izgledi da se neko obogati preprodajući na malo, iz treće ruke, uvezeno voće. Tu žalosnu činjenicu ne uspeva da promeni ni izuzetno bogat asortiman u radnji *Tropikana C* u Vestminster bridž roudu; pored uobičajenih banana, pomorandži, avokada, manga, limuna, ananasa, papaje, limete, kokosa, smokava i urmi, tamo se mogu pronaći i sasvim egzotične vrste – babako, guava, kupuaku, grenadilja, sonkoja, guanabana, bodljikava dinja... A povremeno i nešto od začina, uglavnom iz Jugoistočne Azije; sanduk-dva, ne više od toga. Izbor začina mu nije bogat: cimet, vanila i nešto od onih misterioznih indijskih mešavina na bazi kurkume i turmerika. Važno je da su jako aromatični, da pokriju miris heroina i da zavaraju pse na granici.

Jer... Mik Peri ne bi postao uspešan biznismen da nije heroina. Magični beli prah glavna je vočka u Mikovom asortimanu. Sada, kada je uspeo da posao s drogom valjano razradi, nikako nije sebi mogao da objasni kako to da mu je trebalo više od jedne decenije da shvati šta se to danas traži i sa čim greške ne može da bude. Uvoz i ulična distribucija heroina – najprofitniji posao danas. Računica je jednostavna i zasnovana je na neverovatnoj ceni heroina danas u Londonu; *avganistanac* ide i do 500 funti za čisti gram, s tim što Mik, naravno, ne prodaje čisti heroin. On ga *obogaćuje*. Najčešće šećerom u prahu. Ta farmaceutika iz podruma radnje u Dodson stritu na obostranu je korist – i Mika i njegove klijentele. Mik pravi ekstraprofit, a konzumenti su sigurni da nema opasnosti od overdoze; nakon *kaljenja* heroina, u gramu mešavine nalazi se najviše 3% dejstvene supstance. Tokom protekle četiri godine Mik je uvezao nešto preko sto kilograma heroina, od čega je napravio nekoliko desetina hiljada pojedinačnih doza; sve ih je prodao po popularnoj ceni od po 30 funti po komadu i napokon je u ovoj godini, 2018, dosegao cilj – milion funti zarade.

Veliki uspeh za nekadašnjeg maloletnog delinkventa, koji je do navršene četrnaeste godine života već imao dvogodišnji zatvorski

staž. Na slobodu je izašao 1982, kao jedan od poslednjih štićenika ročesterskog Borstala¹. U otpusnoj listi pisalo je da je rehabilitovan. Ta je godina, ispostaviće se to kasnije, bila presudna za dalji razvoj mladog gospodina Perija. Počela je dobro, ne računajući strašne batine koje je dobio od oca i od kojih se oporavljao skoro nedelju dana. Čak je i počeo da vanredno pohađa nastavu; plan je bio jesenji redovan upis. A onda je četvrtog maja te godine potopljen *HMS Šefild* u pomorskom okršaju oko Folklandskih ostrva. S plovilom je izgoreo i gospodin Peri senior, a s njim i poslednja šansa za Mika. Majka je uplovila u opojni svet jeftinog džina iz kojeg se nikada nije vratila, ali se zato Mik vratio na ulicu. Počeo je sitnim krađama, sitnim uslugama lokalnim kriminalcima, a onda i sitnim nasiljem; naredne godine isto, samo što su se aktivnosti raskrupnjale. Raskrupnjao se i on sam; oduvek je bio brz i brzomisleći, sad je nabacio i impresivnu muskulaturu. Počeo je da stiče ime u Lambetu kao pouzdan i opasan tip.

Onda je prvi put ubio. Nije mu to bila namera. Desilo se.

Džoš Nibli mu nije bio najbolji drug, ali znali su se i povremeno se družili. I nikad nisu bili ni u kakvom sukobu. Sve do 11. februara 1984. u deset sati uveče. Tada ga je Džoš, ko zna zbog čega, pljunuo i pokušao da mu o glavu razbije kriglu piva; kasnije, tokom suđenja, kao mogući razlozi navođeni su ili svađa u vezi s Fudbalskim klubom Milvol ili sukob oko devojke, izvesne Mili; u svakom slučaju, povod sukobu nije utvrđen, ali jeste utvrđeno, i to izvan bilo kakve razumne sumnje, da je mladi gospodin Nibli umro zbog iskrvavljenja iz trbušne aorte presečene oštrim nožem Majkla Perija. Vlasnik noža tokom suđenja nije progovorio ni jednu jedinu reč. I kada je sudija izrekao kaznu od dvadeset pet godina strogog zatvora, ostao je nem i lišen ikakve reakcije.

U Zapadnom Jorkširu, u Vejkfildu, zatvoru A-kategorije, proveo je poslednjih pet godina svoje kazne, nakon premeštanja iz Dartmura. Tamo, u Vejkfildu, sazreo je kao ličnost, tamo je i kompletirao svoje obrazovanje. Tamo je dobio i drugog oca, koji mu je pružio završnu edukaciju i konačno ga osposobio za život.

¹ HM Borstal – kazneno-popravna ustanova za maloletnike u Velikoj Britaniji; zatvorena 1982.

Blagosloveni Dezmond *Dez* Šipli. Poslednji od Krejovih².

Doajen Vejkfilda u mladom je Miku Periju imao pažljivog slušaoca. Tokom pet godina delili su sobu i monotoni zatvorski život. I razgovarali. Razgovarali su pomalo jednostrano; starac je pričao, mladić slušao. Od jutra do večeri. Pet godina se nisu razdvajali i ostatku zatvorske populacije zbilja su delovali kao otac i sin... možda pre deda. Iako nisu nalikovali jedan drugom, bili su idealan par za mesto u kojem su živeli. Mik beskrajno prazan, starac prepun životnog iskustva i specifične ulične pronicljivosti. Sve što zna profesor je prenosio studentu; student je sve to upijao i o svemu razmišljao. I na kraju je bio sasvim kvalifikovan za ono što ga je sačekalo napolju, kad je 2000, nakon odslužene dve trećine kazne, bio oslobođen.

U zatvor Dartmur ušao je konfuzni pubertetlija, mršav i prerano izrastao; iz zatvora Vejkfild izašao je ćutljivi, mišićavi mrgud, težak preko dve stotine funti. Bio je sam na svetu. Majka mu je umrla još pre četiri godine u ataku akutne upale pankreasa; od zatvorskih vlasti nije tražio da ide majci na sahranu. *Dez* Šipli je umro 2006. Ni njemu nije išao na sahranu, sledeći savet dobijen upravo od starca: niskoprofilni život najbolja je zaštita profesionalnom kriminalcu.

U naredne dve godine stvorio je svoje malo carstvo u Lambetu, oko stanice Voterlu. Mogao je da se raširi i postane glavni na celoj desnoj obali; lako je mogao da proguta i Pekam; to mu je i nuđeno, uostalom. Mogao je, ali nije. U svemu je sledio Šiplijevu recepturu za srećan i bezbedan život i stalno je sebe podsećao na sudbinu braće Krej. Imali su sve, bili su carevi, ali prokleta taština došla im je glave. Pred kraj, braća gangsteri bili su javne i medijske zvezde na Ostrvu. *Idioti*. To se Miku neće dogoditi. Uostalom, zbog te strategije nevidljivosti dane provodi ovde, u *Kamili i artičkoki*, a ne u nekom od svojih pabova. Imao je običaj da na pitanja u vezi s tim odgovara: „Neću da mi se po lokalima muvaju sumnjivi likovi.“

Razlog za to je, međutim, bio sasvim prozaičan i praktičan. *Kamila* se nalazi tik uz stanicu Voterlu, centar njegovih operacija. S nje svakodnevno

² Misli se na gangstere braću Krej, Ronalda i Redžinalda, „gospodare“ Ist enda iz šezdesetih i sedamdesetih godina prošlog veka.

i bez ijedne pauze odlaze jata kurira, svaki sa po jednim paketićem. Žurno se razilaze po metropoli i hrle željnoj i nestrpljivoj klijenteli. I uvek isto i bez kompromisa: jedan kurir – jedan paketić; čak ni kad je isporuka na jednu adresu bila višestruka ništa se nije menjalo: obavljala ju je grupa kurira. Ako *padnu*, mogu s velikom dozom ubedljivosti da tvrde kako je heroin za ličnu upotrebu. Mik se postarao da ostane anonimn i kad je njegova kurirska vojska u pitanju. Komandovanje grupom od nekoliko desetina Pakistanaca i Avganistanaca bilo je u isključivoj nadležnosti njegove desne ruke, vernog Morisa Odela. Gazda je sve vreme bio u pozadini, nevidljiv i bezbedan. S već razrađenom i razvijenom distribucijom heroina ništa ga nije povezivalo, osim Odela, a on je bio pouzdan. I više od toga. Otkako mu je pre nekoliko godina spasao život i zaštitio ga pred razjarenim Istenderima, Odel se ponaša kao da Miku i bukvalno duguje život.

Da je živ, Dezmond Šipli bio bi ponosan na Mika Perija. Njegov je učenik, sledeći uputstva starog robijaša, uspeo da izgradi čitavu malu imperiju; jer nije samo u pitanju heroin. Gospodin Peri, kao karijerni kriminalac, stvorio je neku vrstu holding kompanije; prostitucija, iznuda, poslovi obezbeđenja, šverc, trgovina oružjem, pornografija i još neke sitnije delatnosti nalaze se u portfoliju Mikove firme. I sve bezbedno.

Zato je nemalo začuđen nekakvom nelagodnom koja ga pritiska celo popodne i, evo, ne prolazi ni sada. Nemoguće je da to ima veze s predstojećim susretom, bez obzira na to što je u ulozi donosioca loših vesti. Nije čak u stanju ni da definiše tu nelagodu; nekako... najradije bi da na sastanak ne ode. Inače ne previše razgovorljiv, Mik večeras skoro da nije progovorio. Odel nije primetio ništa neobično; *bos* je ionako ćutljiv.

„Gazda je dobio novo pivo“, rekao je spuštajući dve krigele na sto, „neki kremasti *ginis*, pa časti prvu turu.“

Zgrada u kojoj se nalazi *Kamila i artičoka* ima zadnje dvorište, koje je pretvoreno u pivski vrt. Pivski vrt nije velik, svega sedam stolova raspoređeno je u skućenom dvorištu. Osmi se ne računa, onaj u levom uglu sa samo dve stolice. Ta garnitura ima svoje stalne goste, gospodu Perija i Odela. Odatle imaju najbolji pogled na vrt, a leđima su oslonjeni

o zid. Čak i kad pomenuta gospoda nisu u pabu, taj sto ostaje slobodan. To je Mikova kancelarija.

Kremasti *ginis* bio je dobar. Ne i toliko dobar da popravi Mikovo raspoloženje.

„Gazda, nešto nije u redu?“, upitao je ovlaš Odel, ne očekujući odgovor; dobro je poznavao svog čoveka. Nije dobio ni uobičajeno guđanje.

Peri nije skidao pogled sa zadnjih vrata *Kamile*. Odsutno je pijuckao svoje pivo i čekao.

Čekanje se okončalo kad je u vrt ušao par muškaraca obučenih u crno. Krupni i ozbiljni, ostavljali su utisak ljudi s kojima nije dobro započinjati kavgu. Makar je Odel to pomislio. Začudilo ga je to što ljudi u topao majski dan nose kišne mantile. Isto tako, bio je siguran da Mik Peri čeka baš tu dvojicu.

Ne hajući za Odelova razmišljanja, ta dvojica su osmotrila situaciju, a onda se uputila ka stolu u krajnjem desnom uglu vrta. Pošto su seli, Mik Peri je ustao. Prišao je novodošlim gostima *Kamile*, seo za njihov sto i umesto pozdrava kratko rekao:

„Imamo problem.“

Usledila je tišina. Mikovi kompanjoni nisu samo ćutali. Bili su i nepokretni, ali na različite načine. Onaj s Mikove leve strane – nešto mlađi, kako se Englezu učinilo – mirno je piljio u gospodara Voterlua... možda pomalo i znatiželjno, kao da je ugledao kakvu interesantnu bubu. Mika je, međutim, brinuo onaj drugi, onaj koji je sedeo preko puta. Čovek ga uopšte nije gledao. Pogled mu je bio fiksiran u neku zamišljenu tačku u središtu pivskog vrta. Mik je znao šta to znači jer je i sam mnogo puta koristio istu tehniku; ne gledajući ništa posebno ni pojedinačno, čovek je zapravo sve držao na oku. Peri je dobro znao ko je od te dvojice opasniji.

Znao je to i Odel. I on je neodređeno gledao prema sredini vrta, angažujući svoj periferni vid; i on je, ni u šta ne gledajući, video sve. A ono što je video nije mu se svidelo. Lagano je, sve vreme držeći ruku pod stolom, raskopčao jaknu i pogladio hladnu dršku svog *gloka*.

Za to vreme, Mik je već počeo da se nervira. Tišina je predugo trajala. Bio je zbunjen i nije znao kako da reaguje... da li uopšte da

reaguje. Jednostavno, nije bio navikao na takvo ponašanje. Muškarac s njegove leve strane, onaj što nije zurio uprazno, već u Mika, konačno je progovorio.

„Problem, gospodine Peri?! Mi imamo problem? Ah... Jegore, imamo li mi problem, ha?“

Jegor je jedva primetno odmahnuo glavom, i dalje netremice gledajući nekud iznad Mikovog desnog ramena. Englez je već imao ozbiljnih problema da se obuzda. Zavalio se u stolici i oštro pogledao svoje sagovornike. Mladi ljudi, između trideset i četrdeset, krupni, plavi. Istina, onaj što se zove Jegor nije bio samo plav, bio je beo, zapravo, možda i albino. On je bio opasniji, naravno. Da je Peri bio psiholog, u njegovom držanju i praznim očima prepoznao bi psihopatu. Čovek nije patio samo od ozbiljnog deficita pigmenta, nego i od potpunog odsustva emocija. Mika je, međutim, nervirao ovaj drugi, zajedljivi. Iritiralo ga je ono što je čuo, iritirao ga je njegov mekani podvoljak, njegovo okruglo, pomalo dečaćko lice, bizarno uklopljeno s tankom proređenom kosom, dostojnom kakvog sredovečnog činovnika. Najviše ga je ozlojedilo njegovo ponašanje, i to ovde, na njegovom terenu. *Dosta je bilo*, pomislio je Mik, pa odlučio da ustane i oprost se uz prikladnu psovku. Nije u tome uspeo jer je muškarac okruglog lica i tanke kose progovorio.

„Dakle, gospodine Peri, mi nemamo problem. Niti možemo da ga imamo. Problem možda možete imati vi, zar ne? O čemu se radi?“

Anglosaksonski pragmatizam u Miku odneo je pobjedu. Posao je posao, uostalom. Odlučio je da ostane.

„Moj čovek se predomislio. Sad kaže da nije u stanju da završi posao. Loša procena. Hoće da vrati novac koji je dobio“, rekao je, pomno posmatrajući sagovornika.

Očekivane reakcije nije bilo. Čovek nije ni trepnuo, samo se više nije smešio. Ali i to je kratko trajalo. Osmejak se vratio.

„I dalje ne vidim kako to da mi imamo problem. Očigledno je da ga imate vi. Mi smo kupili vašu uslugu i očekujemo isporuku. Ni manje ni više od toga. Je li tako, Jegore?“

Ovog puta, odgovor je stigao u vidu jedva primetnog klimanja glavom.

„Dakle, gospodine Peri, problem nije naš, nego vaš. Kako mislite da ga rešite?“, zaključio je nasmešeni čovek, a onda se i sam zavalio dozvoljavajući konobaru da na sto spusti tri netražene krigle piva, onog istog promotivnog *ginisa* od malopre.

„Rešenja nema“, uzvratilo je Mik pošto se konobar udaljio. „Čovek meni vraća novac, ja vama, i to je to. Od posla nema ništa, ali niko nije na šteti, zar ne?“

Plavokosi je svu svoju pažnju posvetio krigli piva ispred sebe kao da odlučuje vrediti li probati ili ne. Mik je znao da, naravno, nije tako; znao je da čovek izvesno ne razmišlja o pivu, nego o sasvim drugoj stvari. I znao je da sastanak ulazi u kritičnu fazu. Od sledeće reči koja bude izgovorena zavisi hoće li biti mrtvih ili ne.

„Daaa... Razumem, gospodine Peri. Razumem da imate problem i da niste vi krivi. Ali to ne menja na stvari – na vama je da problem rešite, očigledno. Odustajanje ne dolazi u obzir. Mislim na odustajanje od posla“, mirno je rekao plavokosi.

„Nisam siguran da sam vas razumeo, Eduarde“, rekao je Mik, iako je savršeno dobro razumeo. Da su uloge bile zamenjene, i on bi sam isto nastupio i postupio.

„Ja nekako mislim da jeste, gospodine Peri“, učtivo je uzvratilo Eduard, i dalje se držeći zvaničnog oslovljavanja.

Pauzu u razgovoru sada je inicirao Mik. I on je zurio u svoje pivo, ne razmišljajući o njemu. Proklinjao je sebe i svoju odluku da uđe u posao u kojem nema punu kontrolu i u kojem potpuno zavisi od drugih. Bio je svestan i da je pogrešno procenio onog jebenog Srbina. Bio je svestan da se zaleteo i bio pohlepan, i da ni ove Ruse nije dobro procenio. I bio je svestan da izlaza nema. Naposljetku, postao je svestan da mora nešto konačno kaže.

„Nije mi jasno zašto ste zapeli s tim Beogradom. Ima toliko drugih...“

„Gospodine Peri!“, oštro ga je prekinuo Eduard. „Priberite se, čoveče! Šta to pričate?! I šta se vas to tiče? Na vama je da obezbedite da pobedimo u javnom nadmetanju tamo i ništa više. Rekli ste da imate pouzdanog lokalnog čoveka, zar ne?“

Rukavice su skinute, više nema okolišanja. Možda je i bolje tako.

„Od posla nema ništa, Eduarde. Moraćete to da prihvatite, svidelo vam se ili ne. Recite mi gde i kada mogu da vam vratim novac koji ste mi dali“, rekao je i pomislio kako mu ne pada na pamet da vraća nikakav novac.

Mik je već sačinio svoj plan za ovu situaciju. Ne skidajući oka sa Eduarda, pažljivo je posmatrao Jegora. Ako se belokosi pomeri, Mik će prevrnuti sto prema njemu, istovremeno se bacajući iza Eduarda. Tako bi sebe zaštitio, a i otvorio vatrenu liniju za Odela. Napeo je mišiće i prebacio svoje težište nekoliko centimetara prema ivici stola. Bio je spreman.

Ništa se, međutim, nije desilo. Jegor je i dalje skenirao prostor oko sebe, Eduard je posmatrao Mika. Kad je potonji konačno progovorio, to nije bilo ni oštro ni preteći intonirano. Svejedno, Miku se naježila koža na zatiljku.

„Pozvaćete me za sedam dana, na današnji dan, znači, i ja ću vam reći gde ćemo se sastati. Ali, gospodine Peri... nemojte mi donositi novac. To je isključeno. Donesite mi potvrdu da će s beogradskim poslom sve biti u redu. Da li ste me razumeli?“

„A da li ste vi mene razumeli da od toga nema...“

„Slušaj, Mik“, Eduard je već rešao. Rukavice su definitivno skinute, kao da ih nikada nije ni bilo. „Za sedam dana ćeš isporučiti ono što smo platili ili će biti mnogo mrtvih. Da li si ovo razumeo?“

Rusi su ostali bez odgovora jer je Mik, nakon nekoliko sekundi pauze, ustao i vratio se za svoj sto. Ništa nije rekao jer je sve već bilo rečeno.

Ali zato je Jegor progovorio kad se Mik udaljio.

„Moraćemo, ipak, mi da rešimo njegov problem, a?“

„Verovatno“, slegnuo je ramenima Eduard. „Jegore, imamo li mi ovde u Londonu pouzdane ljude?“

„Pouzdan... za šta?“

„Za sve.“

I dalje u istom položaju, Jegor se lako namrštio, ali i brzo odgovorio:

„Mislim da imamo. Gore na severu, u Redbridžu. Znam nekoliko Pakistanaca tamo... Jedan od njih je u stvari Salmanov rođak i s njim već...“

„Salman!“, prekinuo ga je sagovornik. „Misliš na našeg Salmana, Salmana Razavija... na šeiika?“

„Baš na njega!“

„Aha...“, procedio je Eduard, a onda začutao pa sekund-dva potom nastavio. „Ovako ćemo... za četiri dana, ne, pet... za svaki slučaj... dakle, u ponedjeljak ili utorak udarićemo na Perija. U slučaju neuspjeha, ne želim više da znam za njega. Shvataš, Jegore?“

Albino je klimnuo.

„Organizuj te svoje Pakistance i završite to. Već sutra počnite s nadziranjem.“

„Dali ste mu rok od sedam dana, ako sam dobro shvatio. Zašto onda...“

„Baš zato. Želim da ga uhvatim nespremnog. Znači, hoću da čoveka privolite na saradnju, hoću da isporuči ono za šta je uzeo pare. Je li to jasno?“

Jegor je rekao da jeste, a onda nastavio:

„Eduarde Vladimiroviču, ništa mu niste rekli o Beogradu niti o čemu se zapravo radi... ništa o tome zašto nam je potreban hotel. Možda bi bilo bolje da ste ga...“

„Ne, ne mislim da je potrebno da Peri zna o čemu se radi. To s njegovim delom posla nema veze. Ja sutra putujem, Jegore, i vraćam se... kad se vratim. Postaraj se da me sačekaju lepe vesti. Idemo.“

Mik Peri i Moris Odel su posmatrali kako Rusi napuštaju pivski vrt *Kamile i artičoke*. Jegor je išao prvi, Eduard za njim. Iza njih su ostale tri netaknute krigle piva.

„Ko su likovi, gazda?“, upita Odel kad je par u crnim mantilima nestao u unutrašnjosti paba.

Mik ga je ignorisao. Neko je vreme zamišljeno zurio u pravcu u kojem su Rusi nestali. Otpio je gutljaj mlakog piva i najzad otvorio usta:

„Idi odmah u Pekam, kod Džoka. Potreban mi je u ponedjeljak i utorak, drugog i trećeg maja. I još nekoliko njegovih ljudi. Neka dođu opremljeni. I obezbedi da svi naši budu na okupu u ta dva dana.“

Odel je odmah ustao. Dok je vraćao stolicu na njeno mesto pod stolom, zabrinuto je posmatrao svog šefa.

„Sprema se sranje, a?“

„Sprema se, Odi. Veliko.“